

Bewoners vakantiepark moeten vertrekken

'Zo ga je niet met mensen om'

IN NEDERLAND

Chalets-eigenaar Wil Hagen en bewoner Els Hagelink begrijpen niets van het besluit van de gemeente om De Marshoeve te onttakelen: „Er zijn mensen die nergens terecht kunnen en zonder pardon op straat worden gezet.”Foto's Rias Immink Rias Immink

○

Bewoners van vakantiepark De Marshoeve in Loenen moeten hun biezen pakken. De gemeente Apeldoorn wil op die plek nieuwbouw plegen. Maar velen hebben geen alternatieve huisvesting: „Waar moeten wij naartoe?”

Het zwembad is dicht, de trampolines zijn geveild, de straten worden nauwelijks meer onderhouden en op veel plekken waar ooit stacaravans en chalets stonden, gaapt nu een gat. Camping annex vakantiepark De Marshoeve in Loenen, gemeente Apeldoorn, wordt onttakeld. Hier moet woningbouw komen 'en natuur', zegt de gemeente. Daarom moeten de gebruikers hun heil elders zoeken. Dit geldt ook voor degenen die er permanent wonen, van wie sommigen al decennialang (en al die tijd gedoogd door de gemeente).

'Arrogantie'

Hoe de ontruiming in z'n werk gaat? „Met heel veel lompheid en arrogantie van de kant van de gemeente”, zegt Wil Hagen (63), eigenaar van drie chalets op het park.

„Er wordt met ons omgegaan alsof we criminelen zijn”, zegt Els Hagelink (32). Els woont met partner Jim en diens kind in het chalet dat zij enkele jaren geleden kocht. Ze schenkt koffie.

„Ik verkeerde in de veronderstelling dat ik hier lang zou kunnen blijven, óók als permanente bewoner. Zo was het altijd gegaan en de toenmalige eigenaar verzekerde ons dat er niets zou veranderen.”

Alles veranderde: de gemeente kocht het terrein en sommeerde de bewoners, in dreigende taal, om plaats te maken.

Permanente bewoners als Els Agelink moeten binnen een maand zijn vertrokken, anders wordt hun een proces aangedaan. Els: „We krijgen geen hulp, geen urgentieverklaring, niets. Het boeit de gemeente totaal niet wat er met ons gebeurt. Ik kan eventueel naar mijn ouders en mijn vriend naar die van hem. Maar er zijn ook mensen die nergens terecht kunnen en zonder pardon op straat worden gezet. Waar moeten die naartoe?”

Hoe zit dit precies? Wil Hagen: „De gemeente zegt tegen de huurders: jullie hebben een jaarcontract; dat kan op elk moment worden opgezegd. En tegen de permanente bewoners: je overtreedt de wet, dus je moet eruit. Een mevrouw van 88, die hier sinds 1974 zit – waarvan de laatste zeventien jaar permanent – kreeg dezelfde brief van de deurwaarder: 'Tekenen, anders nemen we juridische stappen'. Die schrok zich dood.”

In dat unieke Nederlandse gedoogjargon zegt de gemeente: 'Dat wij ooit zelf bij bewoners van De Marshoeve aandrongen om zich officieel op dit adres in te schrijven, betekent niet dat zij het récht hebben op permanente bewoning.'

Op De Marshoeve stuiten allerlei urgente maatschappelijke problemen op elkaar. Zo streken er Nederlanders neer die geen reguliere woning kunnen vinden. „De vraag is enorm”, zegt Wil Hagen, die zijn chalets verhuurt. „In een van mijn huisjes zit een jongen uit Breda, die hier in de buurt werkt. In een ander een gescheiden man met twee kinderen. En in het derde zit een zzp'er in de schoonmaak die geen normaal huis kan vinden.” Kijk ook naar de kentekens van geparkeerde auto's: Pools, Bulgaars, Slowaaks: de inmiddels spreekwoordelijke arbeidsmigranten. Els: „Ik sta al jaren als woningzoekende ingeschreven, sinds mijn 18e, maar ik maak geen schijn van kans. En de particuliere sector is te duur.”

Een bijeenkomst van bewoners met vertegenwoordigers van de gemeente, vorig jaar op Koningsdag, liep uit de hand. Els: „Er werd zelfs met een stoel gesmeten. Een stel had een chalet gekocht voor zestigduizend euro en flink geïnvesteerd in de tuin. Dat geld kwam uit een erfenis. Bij die bijeenkomst werd botweg gezegd: 'Die investering ben je kwijt'. Ze kregen niet eens normaal antwoord op de vraag of ze geholpen konden worden. Natuurlijk lopen de emoties dan hoog op.”

Els Agelink is actief voor de SP, dus ze is geen rechtse houwdegen, maar dat statushouders voorrang krijgen bij huisvesting, terwijl de bewoners van De Marshoeve aan hun lot worden overgelaten – want 'regels zijn regels' –, dat vindt zij onrechtvaardig. „Statushouders krijgen

alles: een berg toeslagen. bijstand, een huis: alles van ons belastinggeld. En ik maar werken en als vrijwilliger mijn steentje bijdragen. Het voelt heel oneerlijk allemaal. Ik kan slecht tegen zulk onrecht.”

'Onbehoorlijk'

Wil Hagen en enkele andere eigenaren richtten een vereniging op, die het besluit van de gemeente aanvecht. Of ze een kans maken? Wil: „Als je deze situatie zo lang gedooft en nu ineens mensen opdraagt om op zo'n korte termijn hun biezen te pakken, dan lijkt mij dat er sprake is van onbehoorlijk bestuur.”

Els vertelt over twee bevriende mannen van diep in de 80. „Die zaten hier buiten altijd lekker te kletsen met een biertje. Ze aten samen, hadden veel aanspraak. Die zitten nu in verschillende verzorgingstehuizen. Bij één ga ik regelmatig op bezoek. Hij is diep ongelukkig: 'Els, ik staar maar wat uit het raam'. Zo ga je toch niet met bejaarde mensen om? Had dan onze huisjes ergens bij elkaar gezet en gebruik de rest van het terrein om te bouwen. Maar nee, zelfs de trampolines waarop onze kinderen speelden, werden geveild; voor 18 euro!”

Els Agelink kan van de gemeente 2700 euro krijgen voor haar chalet, waarvoor zij 30.000 euro ('Al mijn spaargeld') betaalde. „En dan moet ik het compleet ontmantelen en laten wegtakelen. Ook alles uit de tuin moet worden verwijderd. Hoe dan? Ik heb er het geld niet eens voor.”

De gemeente blijft onverbiddelijk. „Net als veel andere gemeenten heeft ook Apeldoorn een woningtekort. We begrijpen de emoties van mensen op de camping en realiseren ons dat de ontmanteling consequenties voor hen heeft. Mensen die moeilijk vervangende woonruimte kunnen vinden, bieden wij onze hulp aan.”